Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

8.

Fără să încetinească o clipă, Răgușitul a mers pe drumuri de țară, a trecut râuri și a străbătut pajiști și crânguri până au mijit zorii. De cum s-a ivit soarele, vestind o nouă zi, Pipì s-a uitat cu coada ochiului la chipul hoțului: barbă neagră inelată, sprâncene stufoase, ochi cu pleoape căzute – unul alburiu și brăzdat de-o cicatrice lungă –, nas mare, obraji zbârciți și piele ciupită de vărsat. Totuși, dincolo de trăsăturile acelea fioroase, lui Pipì i s-a părut că zărește o latură mai blândă a Răgușitului, pe tânărul chipeș care își pierduse iubirea vieții din cauza unei promisiuni încălcate.

— Unde mergem? a îndrăznit Pipì să întrebe după ceva vreme, scărpinându-și nasul.

Răgușitul a mormăit fără să răspundă.

— Mai avem mult?

Nici un răspuns.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Cât mai avem, domnule hoț?

— Mii de kilometri! a mârâit Răgușitul. De ce mă tot întrebi?

— Pentru că mi-e foame.

— Ți-e foame? Of, biata maimuțică. Uite, caută în traista asta, sunt tot felul de bunătăți înăuntru. Vezi să nu te îndopi prea tare!

Pipi a scotocit îndelung prin traistă, apoi s-a uitat la el:

— Dar e goală!

— O, chiar așa? a spus Răgușitul râzând zgomotos.

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Atunci mănâncă-i căptușeala sau roade-i pielea!

Pipì a ros una din băieri, dar curând s-a lăsat păgubaș.

— E prea tare, domnule hoț. Cum poți să călătorești fără mâncare?

— A, păi, *am* mâncare, a răspuns Răgușitul zâmbind răutăcios. Câteodată o car pe umăr.

Pipì s-a ghemuit de frică și a tăcut.

Au mers toată dimineața, după-amiaza și seara fără oprire și, de câte ori treceau pe lângă o fermă sau un sat, obloanele erau trase imediat, ușile erau încuiate, iar drumurile se goleau: Răgușitul era vestit prin partea locului.

Se lăsase întunericul când au ajuns la un han dărăpănat, Cămara goală, de la marginea unei păduri întinse. Era aproape miezul nopții, iar pe cerul întunecat scânteiau fulgerele și bubuiau tunetele. Ușa hanului era zăvorâtă: înăuntru nu se zărea nici o lumină.

— Deschide, Vrej-de-fasole! a strigat Răgușitul.

„Vrej-de-fasole“ era porecla hangiului, din cauza staturii și a culorii pielii sale, ce bătea în verde.

— Vrej-de-fasole! Mă auzi? Sunt eu, Răgușitul! Deschide!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

Dar Vrej-de-fasole nu deschidea ușa hanului decât ziua. De cum se însera, domolea cu grijă focul în sobă, stingea toate luminile, zăvora bine ușa și se ducea la culcare cu băiețelul lui, Simon. Dacă se băga în așternut, nu mai deschidea nimănui, nici să știe că afară vine sfârșitul lumii. Dacă vreun străin rătăcit noaptea prin pădure îi bătea în ușă, hangiul nici nu se clintea.

— Vrej-de-fasole! a urlat Răgușitul, trântindu-l pe Pipì la pământ și bătând înfuriat cu pumnul în ușa de la intrare. E ultimul avertisment! Deschide-mi sau vin eu să te trag din pat!

Când n-a primit nici un răspuns și nu s-a aprins nici o lumină înăuntru, Răgușitul s-a înfuriat atât de tare, încât a început să-și întindă mâinile și picioarele,

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

ca și cum ar fi fost niște umbre care se lungeau. Tot întinzându-se și crescând, s-a înălțat atât de mult, că gâtul îi ajungea până la acoperișul hanului. Pipì s-a uitat îngrozit, nevenindu-i să creadă.

Când s-a înălțat deasupra hanului, hoțul a apucat acoperișul cu amândouă mâinile și l-a ridicat, smulgându-l de pe ziduri, așa că o grămadă de paie și pietre cădeau din el.

— Acum mă auzi? a zbierat Răgușitul.

Galben de spaimă, Vrej-de-fasole a scos capul de sub pături și s-a uitat în sus, recunoscând în lumina slabă chipul ce rânjea la el parcă din cer, ca o lună plină neagră și înspăimântătoare.

— Ci... cine e? a întrebat el, prefăcându-se abia trezit din somn.

— Nu vezi? a zbierat hoțul aplecându-se spre camera hangiului.

— Aaa, a zis Vrej-de-fasole tremurând, tu ești, stăpâne. Ce vrei de la mine?

— Ce vreau de la tine? Să te prind de turul nădragilor și să te azvârl cât colo, asta vreau! Sau să te omor pe loc! De ce n-ai deschis când te-am strigat?

Ținând acoperișul cu o mână, hoțul a scos din teacă un pumnal mare pe care-l avea la brâu.

— Te rog, stăpâne, fie-ți milă!

Libris.RO
Respect pentru oameni și cărți

— Nu meriți milă.

— Măcar pentru micuțul meu Simon. Dacă rămâne singur aici, o să-l mănânce lupii de viu!

— Nu vreau să mă mănânce lupii, a strigat o voce pițigăiată dintr-un ungher întunecos al încăperii.

Răgușitul și-a descrețit fruntea și s-a mai îmblânzit.

— Bine, fie, a zis. Acum du-te și fă-ne ceva de mâncare!

— Sigur, cum să nu! a răspuns Vrej-de-fasole sărind din pat.

Dar în spaima și zăpăceala lui, părea că a uitat cum să se îmbrace. Crezând că ține în mână o șosetă, își tot îndesa piciorul în scufia de noapte. Lăsând deoparte scufia, s-a încălțat și apoi, peste pantofi, și-a pus șosetele. Și-a tras haina pe el, iar pe deasupra cămașa și vesta, s-a oprit o clipă cu pantalonii în mână, parcă întrebându-se ce puteau să fie, și s-a hotărât să-i împăturească și să-i pună la loc în dulap. Cu degete tremurătoare, a aprins lumânarea și, străduindu-se din răsputeri să-și stăpânească vocea, i-a șoptit lui Simon să se culce la loc.

Pe când hoțul uriaș așeza acoperișul înapoi pe zidurile hanului, Vrej-de-fasole a coborât bâjbâind scările, fără pantaloni pe el, și i-a deschis ușa.